

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев 3693/2019
17.09.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Марине Милановић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужилаца АА и ББ обоје из ..., чији је пуномоћник Млађан Ивановић адвокат из ..., против тужених ВВ, ГГ и ДД, сви из ..., чији је пуномоћник Небојша Миковић адвокат из ..., одлучујући о ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5168/18 од 19.04.2019. године, у седници већа одржаној дана 17.09.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужених изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5168/18 од 19.04.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужених изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5168/18 од 19.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Параћину - Судска јединица у Ћуприји П 310/17 од 05.04.2018. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и утврђено да су тужиоци власници по основу стицања у заједници са туженима на непокретностима наведеним у овом ставу изреке, и то тужилац АА са уделом од 15% а тужиља ББ са уделом од 22%, што су тужени дужни признати и трпети да се тужиоци у јавним књигама Републичког геодетског завода - Служба за катастар непокретности Ћуприја упишу као власници непокретности и да исте непокретности предају тужиоцима у државину, док је тужбени захтев тужилаца одбијен у делу за утврђење да су власници на предметним непокретностима, и то тужилац АА са уделом од још 5% а тужиља ББ са уделом од још 3%. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и утврђено да је тужиља ББ власник са уделом од 22% по основу стицања у заједници са туженима на непокретности наведеној у овом ставу изреке што су тужени дужни признати и трпети да се тужиља у јавним књигама Републичког геодетског завода Служе за катастар непокретности Ћуприја упише као власник непокретности и да исту предају тужиљи у државину, док је одбијен тужбени захтев којим је тужиља тражила да се утврди да је власник предметне непокретности са уделом од још 3%. Ставом трећим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца АА и обавезани тужени да тужиоцу солидарно плате на име његовог удела у стицању износ од 261.188,25 динара који представља 15% од укупне вредности изведених радова на довршетку спратног стамбеног објекта означеног под бројем 4 са законском затезном каматом на овај износ почев од 13.12.2014. године до исплате, док је тужбени захтев

одбијен преко досуђеног износа до траженог износа од 435.313,91 динар. Ставом четвртим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и утврђено да су тужиоци власници по основу стицања у заједници са туженима на покретној имовини наведеној у овом ставу изреке, и то тужилац АА са уделом од 15% а тужиља ББ са уделом од 22%, што су тужени дужни признати и тужиоцима предати у својину и државину њихове сувласничке уделе, док је тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се утврди да су власници свих набројаних покретних ствари, и то тужилац АА са уделом од још 10% а тужиља ББ са уделом од још 3%, као и тужбени захтев којим су тужиоци тражили да се утврди да су власници по основу стицања у заједници са туженима на путничим возилима наведеним у овом ставу изреке са уделима од по 25%, одбијен. Ставом петим изреке, обавезани су тужени да солидарно исплате тужиоцима трошкове парничног поступка, и то тужиљи ББ износ од 385.760,00 динара а тужиоцу АА износ од 289.320,00 динара у року од 15 дана од пријема пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 5168/18 од 19.04.2019. године, ставом првим изреке, одбијене су као неосноване жалба тужилаца и тужених и потврђена пресуда Основног суда у Параћину - Судска јединица у Ћуприји П 310/17 од 05.04.2018. године у усвајајућем делу првог, другог, трећег и четвртог става изреке, као и решење о трошковима поступка садржано у петом ставу изреке исте пресуде. Ставом другим изреке, одбијени су захтеви тужилаца и тужених за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени су благовремено изјавили ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужени се у ревизији нису изричито позвали на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку. Међутим, Врховни касациони суд је из њене садржине - навода да побијана пресуда одступа од судске праксе о непотпуној пасивној легитимацији када тужбом нису обухваћена сва лица која су била чланови породичне заједнице, као нужни супарничари, и прилога (сентенци из пресуда другостепених судова) закључио да је ревизија изјављена и на основу наведене одредбе (посебна ревизија).

Посебна ревизија предвиђена чланом 404. Закона о парничном поступку (ЗПП) може се изјавити само због погрешне примене материјалног права. Због тога се, приликом оцене њене дозвољености, Врховни касациони суд није упуштао у разматрање навода ревидената о учињеним битним повредама одредаба парничног поступка.

Тужиоци - супружници АА и ББ поднетом тужбом траже деобу заједничке имовине стечене у породичној заједници са туженима ВВ и ГГ (тастом и таштом тужиоца АА, односно оцем и мајком тужиље ББ) и туженом ДД (ћерка тужилаца).

У овом спору, по оцени Врховног касационог суда, нема потребе за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана.

Не постоји потреба уједначавања судске праксе по правном питању које тужени истичу у ревизији.

У спору за деобу заједничке имовине стечене у породичној заједници морају учествовати сва лица из члана 195. став 1. и 2. Породичног закона. Према тој одредби, имовина коју су заједно са супружницима (у овом случају тужиоцима) стекли радом чланови њихове породице у току трајања заједнице живота у породичној заједници представља њихову заједничку имовину (став први), при чему се под члановима породице у смислу става 1. тог члана сматрају крвни, тазбински и адоптивни сродници супружника (тужилаца) који заједно са њима живе. Сва та лица у том поступку налазе се у положају нужних супарничара из члана 211. ЗПП.

Имајући изложено у виду, у овом спору није морао учествовати и ЂЂ, ванбрачни партнер тужене ДД, како то погрешно закључују тужени. Заснивањем ванбрачне заједнице са ћерком тужилаца, између њих и њеног ванбрачног партнера није успостављено тазбинско сродство да би се он сматрао чланом породице у смислу члана 195. став 1. и 2. Породичног закона. Основ овог сродства је брак, а не ванбрачна заједница. Ванбрачни партнери су у погледу права и дужности изједначени са супружницима (члана 4. став 2. Породичног закона), али се на основу тога између ванбрачних партнера и њихових сродника не успоставља однос тазбинског сродства.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Ревизија тужених није дозвољена ни по члану 403. став 3. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 72/11 ... 79/13) и члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 55/14).

У тужби поднетој 02.03.2007. године вредност предмета спора одређена је износом од 505.000,00 динара. Овај новчани износ је нижи од динарске противвредности од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе (3.215.000,00 динара), меродавног за допуштеност ревизије у смислу наведених одредби.

С тога је, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић